

Bu akşam,
yeni yılın ilk izlenimi için
ilk projesindeki izlenimleri
paylaşıyor sevgili Ayşe...
"Acemilik" diye nitelmiş ilk projeyi...

Aslında çok güzel heyecan dolu bir duygu bu acemilik..
Çocuklar o acemiliği çok kısa sürede sevgileriyle sarmalayınca
her şey doğallığına kavuşuyor...

Bu güzel çocukların gülümsemesini 1 kitapla ödüllendirmek hoş olmaz mı?
Türkcell 5228'e yolluyacağınız mesaj 5TL'lik bağış, 10TL'lik kitaba dönüşüyor...

Gönüllülerimiz de çocuklar gibi çok güzeller,
sevgili Ayşe de; hepsine emekleri ve gülümsemeleri için
o kadar çok teşekkür borcumuz var ki...

Tekrar sevdiğiniz için,
çocukları için,
dünya için,
ülkemiz için
sevgi dolu güzel bir 2012 diliyoruz...

Saygılarımızla...
ILKYAR

resimler:
ilk 2 sayfadakiler Samsun Havza Cakıralan'ın,
son 2 resim Çorum Sungurlu'nun güzel çocukları...

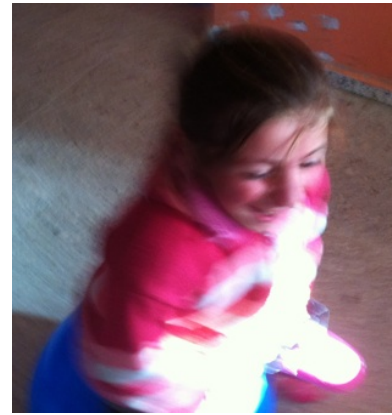
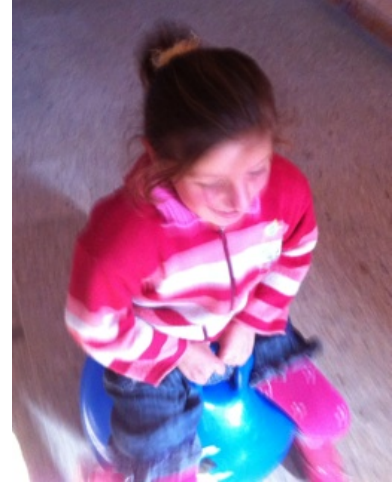
ACEMİ - UYKUNUN MEŞRUIYETİ-

Bilhassa projeye katıldıktan ve YİBOLardaki o eşsiz deneyimlerden sonra, her çiçekten bal alma isteğiyle katılınan ve heves geçince bırakılan topluluklardan olmadığını fark ediyorsunuz İlkyar'ın.

Kalıplaşmış yükümlülüklerin ve samimiysizliğin çağında bambaşka bir dünya sunuyor İlkyar. YİBOLardaki çocuklar dünyalarınıza girerek birbirlerimizin gözlerinin içine bakmayı ve saf sevgiyle gülümsemeyi hatırlatıyorlar.

Aslında yaz deposuyla başlamıştım İlkyar'a ama ilk projem 3-4 Aralık Samsun Ayvacık ve Havza'yaydı. Ve bu 2 günlük deneyim sonunda diyebilirim ki; İlkyar'ın ne denli güzel şeyler yaptığı projelere gidilmeden anlaşılabilir.

İlk projesine giden her yeni gibi benim de kaygılarım vardı. Yanlış şeyler yapma, çocuklar tarafından önemsenmeme, daha birsürü başarısızlıklar ve binbir çeşit senaryo... Lakin bu kaygıların hepsi uçuverdi çocuklarla olduktan sonra. Zira olası senaryoların hepsinin şımarık şehir çocuklarının bize yaşattığı şeyler olduğunu farkettim.

Çok uzaktaki, pek de kimsenin gitmediği, göz ardı edilen, potansiyellerinin farkında olunmayan okulları ve çocukları gördüm. Bir taraftan onlara 'bilim' ve "okumaya heves" götürdüğümüz için sevindim ama diğer taraftan da ekonomik ve sosyal koşullar yüzünden bir kısmının bazı şeylere ulaşamayacağı düşüncesiyle yüzleştim. Fakat eklemeliyim ki, ilkyar'ın bu tür şanssızlıkları en aza indirmeye çalışması ve o çocuklara "siz çok önemli ve değerlisiniz" demesi birçok şeyi değiştiriyor ve çocuklar yoluyla birçok kuşağı etkileyecek bir çeşit ölümsüzlük yaratılıyor.

Deneyler ve etkinliklerde onlara sadece bilgi empoze edilip yalnız başlarına bırakılmıyorlar, sorgulamaya teşvik ediliyor çocuklar. Ayrıca bu teşvik sosyal alanlarda da vermeye çalışılıyor gerek sunumlarda gerek çocukların arasına karışıp yaptığımız sohbetlerde.

Sabah sporları, masallar, akşam eğlenceleri, oyunlar, koridor etkinlikleri... Hepsi çok keyifli şeylerdi ve başlıca hedefimiz olan çekingen ya da mutsuz çocukları bunlara dahil etmeye çalıştım. Hatta büyük çocukların küçüklere vermemesinden kaynaklanan bir oyuncakla ilgili krizi o kadar hızlı çözüşüme kendi kendime şaşırdım. Biraz önce ağlayan bir çocuğun yüzünü güldürmenin hissi anlatılamaz. Yatılı okul deneyimini lisede de olsa yaşamış biri olarak söyleyebilirim ki, yatılı okul gerçekten güç bir şeydir ve en tasasız gözükken çocuk bile kimseye göstermeden ağlar. Oraya gidişimizle ve paylaştığımız şeylerle o çocukların hüznünü bir

gün dahi olsa engellediğimize inanıyorum. Ayrıca ilk projem ve deneyimsizliğim yüzünden çözemediğim ve çözmesi için ilettiğim durumları gülücüklerle sonuçlandıran diğer gönüllü arkadaşlara çok teşekkür ediyorum.

“Ben lise okuycam” deyip kahkaha atan Mevlide, bilgisayar mühendisi olmak isteyen, bakışlarıyla da potansiyelinin ve kararlılığının sinyallerini veren Muharrem, etkinliğin ‘matematik’ olduğunu duyup kaçmaya yeltenen ve yakalayıp kaçmalarını engellediğimiz, sonradan da etkinliğin hoşlarını gittiğini söyleyen Ali ve Taha... Sizi pencerelerde dahi el sallayarak karşılamaları, daha önce izlediğiniz videolara bile tekrar tekrar gülmenizi sağlayan muhteşem enerjileri, kocaman meraklı gözlerle size bakmaları, sizin masal okuyan olmanız için talepleri, hakkınızda gülerek fısır fısır bir şeyler söylemeleri, “abla, senin ellerin ne kadar yumuşak, pamuk gibi” ve benzeri tatlı yorumları, artık daha çok okuyacaklarına söz veren, mektup yazacaklarını söyleyen ve otobüsünüz kalkarken ağlayarak veda eden çocuklar...

Bütün gönüllüler haftasonlarını veriyor, çalışmalarda birsürü fedakarlık yapıyor ama çocuklar da bizim dünyalarımıza girerek onları anlamlandırıyorlar. Bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum, keşke daha önce katılmış olsaydım ve keşke fobimi yenip okullara asılmak üzere olduğunu sonradan öğrendiğim o fotoğrafta güzel gülümseseydim...

Proje biteli 3 gün oldu ama halen adapte olamadım yapmam beklenen şeylere. Ama bundan hoşlanmadığım da söylenemez çünkü o harika çocukları da; aynı zamanda hem disiplinli, hem samimi ve eğlenceli olabilen, işbirlikleriyle gerçek bir ekip oluşturan ve örnek abi-ablalar olan gönüllüleri de; ayırım yapmayan, birşey yaparken ideoloji empoze etmeyen, hep yeni şeylerle merak duygusunu ve heyecanı götüren ve çok uzaklardaki çocuklara değerli ve önemli olduklarını hissettiren İlkyar'ı; hepsini çok sevdim.

Projenin bittiği akşam eve varınca bütün by bozulmasın ve daha çok detaydan bahsedebileyim yazdığım yazının son bölümünden alıntı yapacak olursam; *“Oldukça uzun sürdü. Yine de yazmayı unuttuğum bir sürü Şey var. Lakin artık gitmek gerek. Yarın monotonluğumuza dönmeliyiz ve kimse anlamayacaktır yorgunluğumuzun ve uykusuzluğumuzun meşruluğunu.”*

Bařka bir sürü projede bulunmak, daha uzaklara da gitmek ve daha da anlamlı, iyi iřler yapabilmek dileklerimizle...

Ayşe Karasaç-
Uluslararası İlişkiler 2.sınıf
Çocuklarımız ilk göz ağrılarımız...

